

Onze hregelmattige vergangsmode

door Willy Leviticus

Deze mantel van crêpe Zélanya en beige vos, geeft tot in de details een duidelijk beeld van de silhouet, welke in het aanstaande seizoen mode zal zijn.

De mode is telkens gedurende een zeker tijdsbestek gebaseerd op één grondgedachte. Een dergelijk principe, dat aanvankelijk een verrassende openbaring lijkt, wordt doorgaans met enthousiasme erkend, verheerlijkt en verfijnd, doorgevoerd tot in het excessieve en eindeloos gevarieerd, totdat het op een vrij onverwacht moment blijkt zichzelf te hebben overleefd

snel en roemloos verdwijnt en opgevolgd wordt door een nieuwe idee, welke in wezen veelal niets anders is dan de absolute tegenstelling van de vorige. In wezen, maar naar den uiterlijken schijn niet onmiddellijk als zoodanig te herkennen; want de mode-dictatoren, die allen min of meer psychologen zijn, beseffen zeer wel, dat een zoo flagrant contrast met al hetgeen tot voor kort en vogue was, niet geaccepteerd zou worden. Er ontstaat dan een overgangsmode, zooals we b. v. op het oogenblik zien.

De bijna spreekwoordelijk-geworden „rechte lijn,” die in meer dan één opzicht „door dik en dun” gedragen is, heeft definitief afgedaan: de knievrije rok met zijn begeleidende verschijnselen als Eton crop e. d., waaraan vele vrouwen — niet geheel terecht overigens — meenden, haar

Namiddagtoilet van lichtgroene en zwarte moiré-zijde, hoed en tasch van zwarte velours panne.

jeugdige allure te moeten danken, is volkomen démodé; girl-, gamine- en garconnetypen zijn plotseling spoorloos verdwenen. De couturiers en hunne trawanten, kappers en bottiers — eensgezind en als verbonden door een ongeschreven verdrag — zouden niets liever willen, dan nu een geheel ander

Zwart-wit ensemble van crêpe romain met apenhaa.